79de Jaargang — Nr 10

Zaterdag 5 Maart 1932.

AANKONDIGINGEN.

Prijs per regel .....fr. 1.00
Tusschen Alleriei in Provincie nieuws .....fr. 2.00
Doopbeuen en doodsberichten .....fr. 2.00

Kleine Aankondigingen :

Van 1 tot 4 regels .....fr. 3.00
Elke regel meer .....fr. 0.75
Voor meer dan dit bekomt, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE

DRUKKERIJ COLLES
— (Naaml. Maatsch.) —
HOEK DER BROUWERSWAL
(Stevensdorpsoort).
TONGEREN
Postcheck rekening n. 90205.
Telefoon 32

Abonnementsprijs : fr. 15.00 per jaar,
Vooraf betaalbaar.
30 centiemen het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gezonden worden aan den uitgever.

Misbruiken inzake Ouderdomspensioenen

ZIJ HEEFT ONGELIJK HOUDING DER SOCIALISTEN.

Het staat geschreven en gedrukt dat de socialisten de aangeklagde bestrijders van misbruiken zijn, op welk gebied zij zich ook voordoen, waar zij ook mogen gepleegd worden.

Ge kunt geen enkel hunner blaken open slaan of misbruiken worden aangeklaagd : van het kapitalisme, van de burgerij, van de nijverheid, van de banken, kortom van alles wat... niet tot de socialistische denkwijze behoort, want die pleegt er geen en die is er de vijand van.

In twee zaken alleen mogen of kunnen er geen misbruiken bestaan : dat is in de ouderdomspensioenen en in den dop : wie durft beweren dat er daar misbruiken geboren is een afschuwelijke reactionair, een vijand van de werkende klas, een hartelooze benijder van 't schoon weer.

* * *

Men heeft het nu weer gezien bij de behandeling van het wetsontwerp betreffende de ouderdomspensioenen dat door Minister Heyman op de dagorde van de Kamer zal geplaatst worden onder de benaming van ontwerp tot wijziging van sommige bepalingen der wet van 14 Juli 1930 betreffende de verzekering tegen de gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood.

De bedoeling van dit voorstel is de talrijke misbruiken, die bij de uitvoering van bovenvermelde wet voorkwamen, zooveel mogelijk te beteugelen. Het is dus niet af te keuren. Het is een sanaeringsmaatregel, door de omstandigheden noodzakelijk geworden.

Het gaat dus hier niet om eene kwestie van regeringsbeleid van het pensioen, met het oog op de bezuinigingspolitiek der Regeering, voorgekomen door het begrotingstekort — al is dit er wel wat de aanleiding toe geweest — maar het gaat om het weren van misbruiken van aard om de gebeele wet in discrediet te brengen. Als geens met 100.000 fr. inkomen er in slagen hunne oud ze een aanvullen van den Staat te bekomen, dan er moeilen zijn van mensch die 60.000 fr. inkomen hebben en toch volgens de huidige wet, recht hebben op een pensioentoeslag, dan mag men toch wel zeggen dat de zaak schelt aan die moeiteloos en dat het tijd is om die schandelen dezen op te houden.

* * *

Nu een ander woord dat bij deze gelegenheid in de kamer van afgevaardigden, door sprekers van de bank van den minister zoudt gezegd zijn. Te meer daar de misbruiken veel erger zouden worden dan ze zijn, door de socialisten of meer-oudsche kleine bedrijters. Dan zijn ze nog lezer, dan kent ge ons socialisten niet.

Zitting van 17 Februari 1932 (sec.) zijne aanvaardbaar van het wetsontwerp begint:

« Het voorgeen van dit ontwerp verwekte in de arbeidersklasse eene diepe ontroering en eene gerechte veeroutwaardiging. Dit ontwerp steunt op het begrieft verzaken van den heer Francqui en is ingegeven door het Co itécentral industriels. Men bedoelt de overwinningen van de arbeidersklasse ».

En zoo gaat hij hiermede door en valt dan de misbruiken aan, die volgens hem bij de invalidenpensioenen zouden bestaan, en stelt die tegenover degene welke de Minister bij de werklieden wil uitroeien. Andere socialisten gaan hem hierin natuurlijk een handje helpen, want de wet moet nog verder in hare artikelen besproken worden, en de socialistische pers gaat weer eens vuur spuwen tegen het gehate kapitalisme.

Maar wij vragen die heeren of zij ja of niet tegen de misbruiken zijn, en of zij zo willen beteugelen. Indien zij er niet te — zijn, dan zullen zij schuld zijn, dat de wet in diepen val valt en dat ze gevaar lijdt in haar bestaan. In het belang van den werkman zelven zou een saneeringsmaatregel, zooals onderhavige, ook door de socialisten moeten gesteund worden, want hoe meer scheuren en bersten en in 't sociale gebouw komen, hoe gauwer het dreigt in een te vallen. Daarom zijn wij eens benieuwd te hooren wat de kopstukken der rooden gaan zeggen. Tot nu toe waren enkel « dii minores » aan het woord.

* * *

HET NOODIGE TOEZICHT.

Ten einde misbruiken in kwestie van ouderdomspensioenen te keer te gaan, heeft het beheer besloten, dat de onderzoeken voor de toekenning van verhoogingen op de ouderdomspensioenen voortaan zouden gebeuren in samenwerking met het beheer der registratie.

Voor elke aanvraag zal de controleur der belastingen, door middel van een formulier zich moeten verzekeren bij zijn collega van de registratie, omtrent den waren toestand van den aanvrager.

Men heeft inderdaad vernomen, dat talrijke aanvragers, hun onroerende of roerende goederen, eenvoudig door een actje aan een familielid overmaakten, om aldus van de vermeerdering van het pensioen te kunnen genieten.

Voortaan zal deze vermeerdering geweigerd worden aan allen, die zoo rijk zijn, dat zij tijdens hun leven, hun goederen kunnen afstaan aan hun kinderen !

Wij zeggen : zeer wel !

En waarom ? Eenvoudig omdat wij ALLE misbruiken willen zien uitroeien, om 't even door wie ze gepleegd worden.

Komt er oorlog ?

Op deze zware vraag, die op dit oogenblik overal gesteld wordt, willen wij onmiddellijk antwoorden.

Waarom ?

Om twee redenen.

1) Geen enkel land in de wereld — zelfs Frankrijk niet — is op dit oogenblik sterk genoeg om eenen nieuwen oorlog te wagen.

2) Geen enkel land in de wereld — zelfs Duitschland niet — heeft er voldoende belang bij om aan dergelijke onderneming te denken.

In 1914 beschikte Duitschland over het machtigste en het best ingerichte leger van de werekd. Dit leger was niet alleen sterk op militair gebied en buitengewoon goed uitgerust in wapens en benoodigheden, maar beschikte over een overgroote moreele macht, daar het Duitsche volk sedert meer dan eene halve eeuw volzens het stelsel van het Pruisi-sch militarisme werd opgeleid.

Voegen wij hierbij dat Duitschland te dien tijde beschikte over eene machtige vloot en over een groot kredieit ; dit land had ook talrijke bondgenooten, en Duitschland mocht zelfs tot op de laatste dagen rekenen op de neutraliteit van Engeland.

Niettegenstaande al de macht van dit land in het begin van den oorlog, en spijts de gekende onvolmaaktheden van zijne vermoedelijke tegenstrevers, heeft Duitschland den oorlog verloren.

Welnu, op dit oogenblik bestaat er geen enkel land, dat in verhouding met de omstandigheden van 1914, over eene dergelijke macht kan beschikken. Wij herhalen het, welks Frankrijk niet, dat nochtans op militair gebied zeer zorgvuldig is ingericht. Dit land beschikt inderdaad niet over het meesterschap der zeen, en in eenen oorlog zou het in de Middellandsche zee afgesneden zijn van zijne rijke kolonien door de Italiaansche vloot.

Voor het een Duitschland betreft, moet men niets van dergelijks afweten om te durven beweren, dat dit land in de eerstkomende jaren sterk genoeg zou zijn om aan eenen weerwraaksoorlog te durven denken.

Wie heeft er overigens nog belang bij eenen oorlog, zelfs indien men hem wint ?

De treurige ervaringen van den laatsten oorlog is daar om te bewijzen wat dergelijke onderneming aan de oorlogvoerende landen kost. Overwinnaars als overwonnenen zien er alle drie even gehavend uit. Alle groote landen hebben ongeveer twee miljoen soldaten verloren en hebben vier miljoen invaliden en verminkten te onderhouden. Aan de oorlogvoerende landen heeft de laatste krijg meer dan 2000 miljard goud-franks gekost...

Wie kan er aan denken dergelijke gruwelen opnieuw te ontketenen ?

Voegen wij erbij dat een nieuwe oorlog dergelijke sociale stoornis zou verwekken, dat al de landen weldra zouden bezwijken onder het bolchevisme.

Neen, het is niet door een nieuwen oorlog, dat men de rampen van den laatsten wereldstrijd zal helpen heelen.

Nooit hebben wij willen beweren, dat alles gereeld werd om ter best na den oorlog, en dat de vredesverdragen van alle fouten en misslagen vrij zijn. Maar, indien er na den oorlog dwalingen werden begaan, en dat is overigens bijna onvermijdelijk, dan moeten deze fouten hersteld worden door eene gemeenschappelijke overeenkomst en langs den vredelievende weg.

Daar alleen ligt de redding te vinden. De twee eerste zaken, die dienen gereeld te worden zijn deze van Herstel en deze van de bewapening. Met de kwestie der Ontwapening moet men de maatregelen kunnen in voege brengen, die door het Volkenbondsverdrag voorzien werden, om een weerspannig land tot onderwerping te dwingen. Zoodoende alleen kan men de kwestie van de verzekering der veiligheid regelen.

BEKOMMERING EN INKEER

Wat ons in de naaste toekomst of in 1932 nog boven het hoofd hangt — God verhoede het ! beangstigt, menschelijker wijze gesproken, de meest koelbloedige en sterke zielen.

Het wordt een drukkende lucht met zwarte wolken en gele luchtvlekken, doch de felle storm volgt wellicht op de nare stilte van het oogenblik.

Zoo is het natuurverschijnsel op dit oogenblik op het politiek-maatschappelijk landschap der volkeren en de gemoederen van velen zijn in kommervolle afwachting voor de komende dingen.

Is het Gods toorn die over Europa dreigt, dat Europa waar zijn Naam zelfs niet meer genoemd wordt ?

Gods wrekende arm schijnt niet langer te weerhouden na de algemeene officieele Godloochening en de miskenning van de herhaalde waarschuwingen van Kristus stedehouder.

De groote oorlog, de instorting van zoo machtige keizerrijken, de ondergang der geldmachten, de armoede en werkloosheid te midden van overvloed en oogsten, van overproduktie der nijverheid, de zoo dreigende uitbarsting van communisme en nationalisme, te midden van een roes van sport, genotzucht, zedenbederf en ongodsdienstigheid, dit al begint zelfs de meest hoovaardigen onder de dienaars van het goud, van de wetenschap en der moderne staatskunde met verbijstering te slaan ; maar aan inkeer en boete wordt niet gedacht.

Te Babylonie en Ninive luisterden de machtigen en de volkeren naar de roepstem der profeten : heden ten dage heeft de stem des Pauzen tevergeefs weerklonken aan de paleizen der heerschers en ook voor de wetgevende kamers der landen. En de bisschoppen, herders der volkeren werden niet aanhoord.

De waanwijzen der moderne wereld zouden het wel schikken en regelen zonder den Heer van hemel en aarde. Die was er te veel. Die kon wel gemist worden op de wereld welke HIJ zoo schoon schiep, voor die menschen voor wien hij stierf.

't Is er sinds waarlijk niet op verbeterd !

In de hoovaardij van hun verstand verwierpen zij het bovennatuurlijke der Kristene Openbaring en in de verblinding hunner geleerdheid meenen zij de 10 geboden der H. Kerk te kunnen vervangen door de staatsmacht, door geldmacht, door volkontvoogding en door den volkenbond.

De pers, de kinema en de radio zouden de menschen OPLEIDEN...

En nu is het de vertwijfeling.

En nochtans, te midden van al dit puin — hoe is het anders te noemen ? — Failliet — der neutrale beschaving, is er slechts één macht die onwankelbaar en sterk staat: de Kerk met hare getrouwen.

Hoe duister de toekomst ook weze, hoe vreeselijk de toestand in het menschdom, er is één enkele kracht, die niets ingeboet heeft van hare innerlijke zedelijke sterkte : de Roomsch-Katholieke Kerk, de miskende, de vervolgde, de bespotte.

Wie nog kan verstaan, begrijpe !

Doch het geloovige volk weet dat alles kan vergaan, maar dat geen stip van de Kristusleer zal vervallen, dat zijne Kerk gebouwd is op de rots en dat Hij bij Haar blijft.

Dit moet den Kristen met vertrouwen stemmen, doch ook meer dan ooit doen inzien, hoe zijn heil alleen ligt in zijn getrouwheid aan zijn geloof, waarin hij alleen de sterkte zal vinden in deze benarde tijden en in de beproeving die misschien nogmaar begint.

Wat nu noodig is, nu zoowels ten tijde van Babylonie en Ninive, dat is inkeer en boete, hoe ongeloofbaar het ook klinke in moderne ooren.

Want ook het Kristene volk moet tot inkeer komen, zijn lauwen zuiveren van de ondeugden, van de godsdienstige lauwheid en van den geest der wereld.

Maar al te veel heeft het geluisterd naar slechte herders en door zekere invloeden, de tuchteloosheid, de dwaalleer en het bederf in wil, verstand en hart laten binnendringen en zijn God bij het altaar en tabernakel vergeten.

Nu moge men glim- of grijnslachen, doch wij willen dit hier voorbehouden : het is onze hoogste plicht !

Uit de oude Doos

Naar gelang van eene bijdrage in ons blad van 21 Februari verschenen, stuurt eene der oudste en meest verkleefdste lezeressen van den « Postrijder », ons het volgende schrijven, dat wij volgaarne opneopnemen :

Brussel, 28 Februari 1932.

Waarde Heer Opsteller
van den « Postrijder »,

Met veel genoegen heb ik uw artikel over de « Limburgsche Volkskunde », (Vastenavond weleer) gelezen ; het doet mij ook herdenken de vroegere Vastenavonddagen mijner jeugd te Tongeren.

Ja, waar wordt er nog gelachen in de herbergen op Vastenavond, het is overal verboden ingang voor verkleeden. Vroeger was het vrijen ingang overal, en vond men soms een ouden haan die al te veel achter eene jonge hen geloopen had, dan kreeg hij op eene deftige wijze zijn pakske mee. Het waren gewoonlijk eenige oude juffers die geenen trek gehad hadden, die deze rol speelden.

Ik heb Tongeren verlaten in 1877 en herinner mij nog de schoone kavalcade die er eenigen tijd tevoren plaats had : er waren vijftien of zestien wagens allen even aardig en kluchtig. Er was een wagen van het Tongersch bier. De brouwers der stad, zoowels den Engel, Arckens, Vanderrijst enz. hadden eenige tonnen bier gegeven, den eenen jong, den andere gersten, ander bier kende men niet. Al de deelnemers hadden eene roode neus en dikken buik : ze waren gekozen onder de beste tonnenklinkers der stad. Wat er gedronken wier moet ge niet vragen.

Een andere wagen verbeelde de Vrije Jagers. In dien tijd waren er vele jagers, maar weinige die wat wild te huis brachten. Zekere pleitbezorger, bijgenaamd « den haas » die nooit wat had geschoten, had dien dag zijnen ransel zoo vol dat het langs alle kanten uitberste ; ook had hij grooten bijval. Maar de kluchtigste wagen, volgens mijn gedacht, was dien van Sint Anna kaas. Overal waar er eene oude jonge dochter was bleef hij staan en wilde men ze met alle geweld mee lokken.

Dan was er nog een wagen verbeeldende de Rolzangers, die vroeger tijds op de marktplaats kwamen zingen. Zij verkochten een lied bijzonder opgesteld voor deze gelegenheid. Dit lied werd gezongen (Sur l'air du tra, la, la). Ziehier nog eenige kompleten welke ik mij nog herinner :

De trommel slaat bom, bom ! 't Muziek speelt tra la la
De lange kavalcade komt er achter na,
Jan Pier is fraisch en schoon en sterkt zijn kuit zoo fijn,
En allen meenen dat zij schoone jongen zijn,
Sur l'air du tra la la, enz.

Een jonge manezel van honderd vijftien jaar,
Die kreeg eens op haar neus een felle dikke blaar,
Zij gaat bij den doktoor en zegt : ik ben zoo ziek,
Ik heb alles geprobeerd en alles is berniek.
Sur l'air du tra la la, enz.

De doktoor neemt zijn pen en schrijft terstond,
Mijn kind volgt mijn recept en zij zijt weer gezond,
Een lavement van inkt met zes pond roggemeel,
Of schrapsel van 'nen hord met zuiker en kaneel,
Sur l'air du tra la la, enz.

Maar trouwen, Trientje lief, is muziek op den trechter,
Het begin is altijd goed, maar het eind is dikwijls slechter,
Want zoodra het gebrek al aan de deur inkruipt,
Dan vliegt de liefde hast al aan de venster uit,
Sur l'air du tra la la, enz.

Dit lied werd verkocht ten voordeele van de slachtoffers van zekere koolmijnramp. Men gaf wat men wilde, maar liefst een wit stuk, dan een koperen knap.

Ik moet er bijvoegen dat half Tongeren aan dezen stoet heeft deelgenomen, de eenen als inrichters, de andere als uitvoerders.

Aanvaard, waarde Heer Opsteller, mijne beste groeten

n'as Teungeniès van 74 joir.

BUITENLAND

FRANKRIJK.

Onschuldig in de gevangenis. — GEDURENDE TIEN JAAR. — Negentien jaar geleden werd zekere Jean Pierre Benning wegens afdreiging en brandstichting veroordeeld tot 10 jaar opsluiting.

Vijf jaar later was de ongelukkige krankzinnig geworden en moest in een gesticht worden ondergebracht, dat hij eerst twee jaar na den oorlog verlaten heeft.

Thans is aan het licht gekomen dat Benning volkomen onschuldig is en dat de brandstichting het werk was van zekere Marguerite Berger, de vrouw van den veldwachter van Evendorf. De vrouw is op het oogenblik in een balangrijken diefstal betrokken, waarbij het onderzoek geleid heeft tot de ontdekking van deze tragische rechterlijke dwaling.

— **Het houwitsergevaar in frontstreek.** — In de voormalige frontstreek van Atrecht gebeurde een schrikkelijk ongeluk. Het valt nog schier dagelijks voor, dat landbouwers in hunne velden houwitsers en granaten ontdekken. Deze moordtuigen worden dan langs de baan gelegd, terwijl men den opruimingsdienst verwittigt. Aldus had men dezer dagen langs de baan van St-Laurent-Blagny, wijk Chantecier, groote bommen van loopgrachtmortieren gelegd. Zondag morgen waren Gustave Damiens, 23 jaar, gehuwd en huisvader, ketelmaker in het spoorwegarsenaal te Lens, en Gustave Soucq een Belgisch grondwerker, 28 jaar, gehuwd en huisvader, en wonende rue des Ecoles, langs de wijk Chantecler aan 't wandelen. Zij hadden er de bommen opgemerkt. Wat er eigenlijk gebeurd is weet men niet, doch opeens deed eene schrikkelijke ontploffing heel den omtrek daveren. De ruiten van de huizen in de buurt vlogen aan scherven. Verscheidene personen kwamen toegesneld, onder wie de familieleden Damiens, die een honderdtal meters verder woonden. Op de plaats der ontploffing ontwaarden zij in den grond een diepen put en daarin stukken van een lijk. Aan de kleederen zag vrouw Damiens dat hier haar man het slachtoffer was. De stukken van het lijk werden in een zak bijeen geraapt en naar het doodenhuis gedragen. Wat verder vond men het verhakkeld lijk van Soucq en de verscheurde kreng van een hond.

Het parket is ter plaats een onderzoek komen instellen.

— **Familiedrama te Parijs.** — In een woning in de rue Lacroix, te Parijs, heeft een droevig drama plaats gehad.

Sedert twaalf jaar woonde daar de 36 jarige stukador René Cornillon en diens 30 jarige vrouw. Het echtpaar heeft een zoontje. Fernand, dat op het oogenblik tien jaar oud is. Sedert lang was de verstandhouding niet al te best tusschen beide echtgenooten door het jaloersche karakter van den man en vooral den laatsten tijd was de verhouding bijzonder gespannen. Daar het zoontje ziek was, zou het kind een tijd buiten, bij de moeder van de vrouw gaan doorbrengen en de vrouw wilde tevens van deze gelegenheid gebruik maken om met haar man te breken.

Dinsdag morgen verscheen de man echter plotseling in de keuken en zonder een woord te zeggen loste hij een revolverschot op zijn vrouw. Deze werd licht aan den hals gewond en vluchtte gillend de straat op.

Toen de buren in de woning drongen was het echter reeds te laat. Voor het bed van den kleinen Fernand vonden zij Cornillon met een kogel in een der slapen. Hij had zelfmoord gepleegd. Alvorens zelfmoord te plegen had de man nog getracht zijn kind te dooden.

Het jongentje is dadelijk naar het ziekenhuis overgebracht, waar blijkt, dat zijn wonden niet levensgevaarlijk zijn. Mevrouw Cornillon kon na verbonden te zijn naar huis terugkeeren.

HONGARIE.

De bedelaar met den boehel. — HIJ ZAT MET DE DUITEN. — In het Hongaarsch stadje Raab stierf dezer dagen een bekend figuur uit de straten, algemeen gekend als de « kleine bedelaar met den boehel ». Bij eene huiszoeking in de woning van den schooier vond men er voor een gewicht van vijftien kilos klein geld, alsook een spaarboekje met een bedrag van eenige duizenden franken. Het was overigens, aan vele personen reeds opgevallen dat de gebochelde bedelaar 's avonds voor gewoonte had zich een ferm stuk in den kraag te drinken.

NEDERLAND.

Eene moeder redt haar negen kinderen. — 's Nachts om twee uren, is in St-Pancras, gemeente Koedijk, door onbekende oorzaak brand uitgebroken in het café van den heer J. Oud. Het 9 jarig zoontje, dat den brand het eerst ontdekte, waarschuwde onmiddellijk zijn moeder, die zich met haar negen kinderen alleen in huis bevond. Haar echtgenoot was afwezig, daar hij werkzaamheden verrichtte aan de spoorlijn te Alkmaar.

Toen de vrouw het gevaar zag, had het vuur reeds zoo ver om zich heen gegrepen, dat een ontsnapping langs de trap niet meer mogelijk was. Zij verloor echter in haar zorg om de kinderen te redden geen oogenblik haar tegenwoordigheid van geest en wierp een bed op straat, waarop zij de kinderen liet vallen. Allen bleven op die wijze ongedeerd. De moeder zelf, wier kleeren intusschen reeds hadden vlam gevat, wist zich daarna nog tijdig in veiligheid te brengen.

Ofschoon de brandweer spoedig ter plaatse was, kon niet worden verhinderd, dat het café tot den grond toe afbrandde.

— **De ziekte van den ex-keizer.** — Volgens de verklaringen van een uit Nederland in zijn vaderland teruggekeerden Grieк zou ex-keizer Wilhelm II aan keelkanker lijden.

Aan dezelfde ziekte bezweek zijn onlangs overleden zuster, ex-koningin van Griekenland.

Men zal zich allicht eveneens herinneren dat de vader van den Duitschen ex-keizer Frederik III, in 1888 tengevolge van den kanker gestorven is, na slechts drie maanden geregeerd te hebben.

RUSLAND.

Hongersnood. — De hongersnood in de oostelijke provincies is zoo groot, dat de volkskommissaris voor den landbouw, Jakoflieff, persoonlijk een onderzoek in de getroffen distrikten zal instellen.

Verder is aan alle kollektieve landbouwbedrijven opdracht gegeven het verbruik te beperken en een deel van het voor voeding bestemde graan te bewaren als zaaigraan voor het voorjaar. Volgens mededeeling van het kommissariaat van landbouw wordt in sommige distrikten deze opdracht wel uitgevoerd, doch elders, vooral in de omgeving van Orenburg, ondervindt men veel tegenwerking van de anti-sowjetgezinde boeren, die trachten de voorraden zaaigraan te vernietigen. Het is noodzakelijk de graanschuren dag en nacht te doen bewaken.

Verder wordt vastgesteld, dat onlanks de toeneming van het aantal traktoren, 70 t.h. van de kollektieve landbouwbedrijven dit jaar voor het ploegen en zaaien aangewezen zullen zijn op ossen en paarden. Het kommissariaat voegt hieraan toe, dat het niet in staat is te schatten of hiertoe voldoende dieren aanwezig zijn. Daar nog geen maand geleden een telling van al het vee in geheel Sovjet-Rusland is gehouden, doet deze mededeeling wel eenigszins vreemd aan. Het kommissariaat blijkt trouwens zelf niet gerust te zijn over den afloop van de zaaiperiode, daar zij vreest, dat het gebrek aan voldoende paarden en ossen ernstig dreigt het geheele landbouwbedrijf in gevaar te brengen.

Tengevolge van verwaarloozing blijkt de helft van het aantal voorhanden zijnde traktoren niet meer bruikbaar te zijn, terwijl overigens in vele distrikten groote schaarschte aan benzine en smeerolie heerscht, vooral in West-Siberie, Midden-Azie, Kazakstan en het Oeralgebied.

AMERIKA.

De invloed van de crisis op rooken. — Men zou denken dat de slechte gang der zakne invloed zou uitoefenen op alle weeldeuitgaven, waaronder voorzeker het rooken mag gerekend worden.

Statistieken opgemaakt over het verbruik van tabak in 1931 wijzen er op dat die invloed niet zoo sterk is als men wel meenen zou.

In 1931 werden in Amerika 5200 miljoen sigaren gerookt, hetgeen 10% minder is dan het jaar te voren ; verder 113 milliard sigaretten of 6 milliard minder dan in 1930. Het meest ging nog achteruit de tabak voor de pijp. Daarvan werden slechts 328 miljoen pond verkocht tegen 400 miljoen het jaar te voren. De crisis schijnt van deze vermindering niet zoozeer de ware corzaak te zijn. De pijp raakt meer en meer uit de mode en wordt verdrongen door de sigaret. De schatkist der Vereenigde Staten zag haar inkomsten inzake de tolrechten op den tabak slechts met 5% vermindard.

— **De tanden van Hoover.** — President Hoover heeft zich onlangs een tand laten trekken. De leergast van den tandarts vroeg toen de operatie afgeloopen was, of hij den tand mocht hebben, en zijn patroon stemde hierin toe.

De leergast verkocht de presidentieele tand voor een dollar.

Toen kwam hij op een denkbeeld. Hij verzamelde de tanden die zijn baas trok, en vier-en-twintig uren lang deed hij prachtige zaken in Hooverstanden.

Toen zijn voorraad uitgeput was, toog hij opnieuw aan het verzamelen, en enkele dagen later begaf hij zich opnieuw naar de wijk, waar hij de vorige maal zijn kostbaarheden aan den man gebracht had. Maar hij kwam te laat. De markt was overvoerd. Overal werden authentieke tanden van den president aangeboden. Er waren er genoeg in omloop om de gebitten van alle leden van het parlement mee te vullen.

't Is een Amerikaansch blad die 't vertelt. Dus dient aan de waarheid ervan niet te worden getwijfeld.

DUITSCHLAND.

Na den Marneslag. — EEN VERKLARING VAN DEN EX-KROONPRINS. — Een medewerker van de Noorsche Tidens Tegn heeft een gesprek gehad met den kroonprins, in verband met de oorzaken die Duitschland den oorlog hebben doen verliezen. Hij was zeer openhartig en zei o.a. het volgende :

« Na den slag aan de Marne heb ik voorgesteld, onverwijld vrede te sluiten. Ik voorzag dat wij overal moesten verliezen. Maar helaas, ik kon niemand tot mijn inzicht bekeeren.

— Wij konden toch niet tegen de heele wereld vechten. Daarbij kwam dat de generale staf niet voldoende kontakt had met het front. Op papier hadden we bijvoorbeeld zoo- en zooveel divisies van 20.000 man elk. In werkelijkheid echter telde elke divisie maar 6000 man. Deze 6000 moesten een frontlijn houden, waarvaar 20.000 man noodig waren. Dat ging niet. Bovendien hadden wij gebrek aan munitie.

Ten slotte hadden wij trouwens gebrek aan alles, aan lokomotieven, aan vrachtauto's, aan benzine (alle benzine werd voor de duikbooten gebruikt), aan paarden. De stemming in Duitschland werd ook van dag tot dag slechter en de soldaten verkeerden in gedrukte stemming wegens de klachten die zij van huis ontvingen. De kommunisten vischten ijverig in dat troebele water.

— Neen, na den slecht geleiden slag aan de Marne, waar leger en legerleiding niet in het vereischte kontakt met elkaar stonden, hadden wij den terugtocht moeten blazen ».

ENGELAND.

— **Gruwelijk familiedrama te Londen.** — DRIE KINDEREN VERMOORD. — Een gruwelijk familiedrama heeft zich afgespeeld in de woning van Mevrouw Chatenet, in de wijk Highgate, te Londen, waar zij een pensioenhuis houdt.

Mevrouw Chatenet, die met een Franschen costumier gehuwd is, keerde van een schouwburgvoorstelling terug in gezelschap van de gouvernante harer drie kinderen.

Tot haar groote verwondering vonden de twee vrouwen de slaapkamer der kinderen gesloten. Daar binnen smartkreten geslaakt werden, wekte mevrouw Chatenet haar knecht en twee harer kostgangers. Deze deden het slot der deur springen en traden de kamer binnen waar een akelig schouwspel zich voor hen aanbood.

De vader, de heer Chatenet, lag storvende op een der bedden. Op een ander bed ademden nog zachtjes de 10 jarige Paulette en de 11 jarige Madeleine. Het derde kind, de 3 jarige Pierre, werd insgelijks buiten kennis aangetroffen. De vader en de drie kinderen droegen vreeselijke schotwonden aan het hoofd. Een bijgeroepen geneesheer kon slechts den dood vaststellen bij de twee oudste kinderen. De vader en de kleine Pierre werden naar een gasthuis overgebracht, waar het kind korts na zijn aankomst overleed. De toestand van den vader werd hopeloos bevonden.

Men maakt verschillende gissingen over de drijfveer dezer gruwelijke daad. Misschien verkeerde de heer Chatenet onder den indruk van een proces, dat hij tegen twee aftruggelaars had moeten inspannen. Alhoewel hij dit proces won was de heer Chatenet sedertdien dezelfde man niet meer. De hypothesis van financieele moeilijkheden moet ook niet uitgesloten worden.

— **Gelukkige vondst.** — EEN FORTUINTJE OP STRAAT. — Een arbeider te Torquay in Engeland, zag op weg naar huis, op het voetpad, een onooglijk bruin pak liggen. In overmoed gaf hij er een harden schop tegen, doch wie schetst zijn verbazing, toen het bruine papier opensneed en een aantal bankbiljetten van één pond sterling holderdebolder de straat opvlogen. Hij laat zich begrijpen, dat de gelukkige vinder den verleidelijken inhoud van het pak haastig bijeen griste, waarop hij er mee naar een politiebureel wandelde.

In totaal bleek hij 500 billetten, dus in totaal voor een waarde van ongeveer 60.000 fr. te hebben gevonden. Tot dusver heeft zich de eigenaar nog niet aangemeld zoodat de vinder redenen tot hoop heeft.